

Aneta Lefanová, 7.A

Tři štěňata

Každý rok koncem hlavních prázdnin chodíme s tatínkem do lesa na houby. Nejprve hledáme podle hráze, kde rostou duby a břízy.

Pomalou prohledáváme celou hráz, ale nikde nic. „Musíme zajít hlouběji do lesa, tady už jsou houby vysbírané,“ usoudil tatínek po půlhodinovém hledání. Šli jsme po ní cestičkou až k lesu. Po cestě mi taťka vysvětloval, jak se orientovat v lese. Kdybych šla sama, tak bych zabloudila.

V lese jsme si našli místo, kde rostlo několik hřibů. Měli jsme oba plný košík. „Pomalou už musíme z lesa ven. Nemáme kam dávat houby,“ řekl taťka. Tak já ten košík odnesu domů a vrátím se,“ namítla jsem. Taťka souhlasil.

Odnesla jsem košík domů, a když jsem se vracela do lesa, šla jsem zkratkou. Nebyla jsem daleko od taťky, když jsem zaslechla kňučení. Podívala jsem se na místo, odkud výskot přicházel. Byla to tři malá, hubená a smutná štěňátka labradora, uvázaná ke stromu. Obojek, který měli, se jim zaryl do kůže a škrtil je. Pohled na malá štěňátka byl srdcervoucí. Pomyslela jsem si: ten, kdo je sem uvázal, byl zlý a nemilosrdný člověk, neměl by mít zvířata, když se k nim takhle chová.

Okamžitě jsem přivolala taťku, aby zavolal policisty. Já jsem zatím štěňatům uvolnila obojek a dala jsem jim čistou vodu, aby se napila. Začala mě olizovat a lísat se ke mně.

Dnes to jsou velcí dospělí psi. Vzali si je naši sousedé a vždy, když je potkám, tak se ke mně rozběhnou a mazlí se se mnou. Tak vzniklo přátelství mezi mnou a psem.